

op 't hart gedrukt, dat ze voorzichtig moest zijn, en hem niet te lang achtereen mocht vertellen.

Zondags vertelde ze hem uit den Kaapschen Kinderbijbel. O, die gelukkige uurtjes, als ze met hem op haar schoot zat, zijn armpje om haar hals geslagen, en als zij hem vertelde van Adam en Eva, van Samuël en David en van den lieven Heiland, die de kindertjes zegende. Geen verhalen, waar hij zoo gaarne naar luisterde, geen, waar hij zoo veel over te vragen had.

Hoe wonderschoon heeft God toch den Bijbel gemaakt! Er is geen behoefte van het menschenhart, waar de Schrift geen antwoord voor heeft. Ze is *alles* voor *allen*. De Schrift geeft wetenschap voor den geleerde, — maar ook kunst voor den kunstenaar. Zij werpt den mensch terneder in het stof, — en kroont hem met een koningskroon. Zij ruikt hem het laatste wapen en het laatste bedeksel der schande uit de hand, — en wapent hem tot onverwinbaar strijder en bekleedt hem met de kleederen des heils. Zij vloekt hem tot het onwaardigste aller creaturen, — en zegent hem met den hoogsten zegen. Op de eene bladzijde spreekt zij: Gij kunt niets, en hebt niets, — en op de andere bladzijde zegt zij: Gij vermoogt alle dingen en alles is uwe. Zij roept op ten strijde — en maant tot vrede. Zij predikt de innigste liefde en den scherpsten haat; de nederigheid van een slaaf en de fierheid van een koning; de onuitputtelijkste lijdzaamheid en de meest rustelooze actie. Zij heeft woorden van troost en medelijden, zacht van klank en onnaspeurlijk teer van inhoud, — maar ook woorden, huiveringwekkend van strengheid, waarvan het hart de ontzaglijke consequentie schier niet durft indenken. Er is geen menschelijk lot, of de Schrift heeft er haar woord voor. Geen levensomstandigheid, waarin wij verkeerden, of de Schrift schijnt er van te weten. Want God formeerde haar voor *al* Zijne kinderen, in *alle* tijden, aan *alle* plaatsen. Rijk in troost voor den kranke, een engel des vredes bij het sterfbed, de heiligende mede-jubel in dagen van vreugde. De steun voor den oude, de raadsman voor den jeugdige. De adelbrief van den ellendige, het doodvonnis voor den trotsche van hart. Het woord voor den stomme, het oog voor den blinde, het wapen voor den weerlooze. De hoogste wijsheid voor den dwaze Gods, de grootste dwaasheid voor den wijze dezer eeuw. O, heerlijke, wondere, schoone Bijbel! Hoe draagt ge het merk uws Scheppers op iedere bladzijde, in al uw samenvoegingen, in al uw schoonheden, in al uw ondoorgrondelijkheden. Dwaze mensch, die dien Bijbel hebt gebannen uit uw leven, uit uw huis, uit uw school! Weet ge, welk een krachtig, levenwekkend bestanddeel ge dus hebt weggesneden uit de opvoeding uwer kinderen? Welke verhalen hebben de eigenaardige bekoring en daarbij de opvoedende kracht van onze gewijde bladzijden? Hun imponeerende oudheid en onverwelkelijke frisheid, hun kinderlijke eenvoud en Goddelijke schoonheid, hun tinteling van leven, hun warmte van kleur... o, waar is de paedagoog dezer eeuw, waar het scheppend genie, die verhalen geeft voor onze kinderen — als deze?

„Het beste is voor onze kinderen niet goed genoeg"... Zeker, „het Beste” is goed genoeg.

(Wordt vervolgd.)

## DE VOORUITGANG.

De meesten onzer lezers hebben ongetwijfeld gehoord van de groote, algemeene zendings-vergadering, kort geleden te Edinburg in Schotland gehouden. Veel is over deze samenkomst gesproken en geschreven. Toch willen we thans nog op drie voorvallen, die we aan bijzondere mededeelingen ontleenen, de aandacht vestigen, omdat ze zoo treffend zijn.

Onder de sprekers was er een, die indertijd eerste minister is geweest, en wel in zijn vaderland Korea, waar hij het roer van zaken in handen had. Al de eer en het voordeel, aan die hooge betrekking verbonden, heeft hij prijsgegeven, om zich te kunnen wijden aan de verkondiging van het Evangelie onder de Heidenen. Thans droeg hij het gewaad van een leeraar, en de donkerkleurige zendeling sprak ter vergadering met dezelfde geestdrift, als waarmee hij zich richtte tot het ministerie van Korea tijdens den Russisch-Japanschen oorlog. „Ik heb,” zoo sprak hij, „een wonderwerk in Korea zien geschieden. 't Is nu ruim 20 jaar geleden, dat voor de eerste maal door bekeerde Koreanen, met gesloten deuren, het heilig avondmaal werd gevierd. Thans zijn er in Korea 200.000 Christenen. Mijn tijd, dien ik vroeger aan staatszaken gaf, besteed ik nu voor het werk Gods, en het is het gelukkigst tijdperk van mijn leven.”

Even merkwaardig als dit getuigenis van den heer Gun, zooals hij heet, was dat van Dr. Davis, den oudsten zendeling in Japan. „Toen ik 40 jaar geleden naar Japan ging,” zei hij, „wachtte ieder, die tot het Christendom overging, de dood. Nu is alles veranderd. De keizer schenkt elk jaar groote sommen voor Christelijke inrichtingen. De oude godsdienstige en zedelijke stelsels verliezen langzamerhand hun invloed in het land. Het Christendom wordt gesteund door vele leiders des volks.”

Een derde spreker was de zendeling Nettleton van de Australische zending. Hij vertegenwoordigde de Fidsjilanden. „Ik verblijd mij,” zoo sprak hij, „te kunnen zeggen, dat op die eilanden geen Heidenen meer zijn. Zij vormen een Christelijken staat onder een Christelijke regeering. Een mijner ambtgenooten herinnert zich nog den tijd, dan men er een slaaf kon koopen voor f 12.—. Nu zou men zelfs voor een millioen geen oude vrouw kunnen koopen.”

Ongetwijfeld heeft de Edinburgsche conferentie er veel toe bijgedragen, om de belangstelling in en den lust tot den zendingsarbeid te vermeerderen. Dit zegt veel, als men bedenkt, hoe de toestand reeds ontzaglijk gebeterd is bij vroeger. Volgens mededeelingen, te Edinburg gedaan, wordt thans jaarlijks voor de Protestantsche zending ver over de 60 millioen uitgegeven. In ronde cijfers telt men nu 5500 zendingen; rekent men de ongeordende werkers mee, dan zijn er bijna 100.000. Alleen het getal der vrouwen-zendingdokteressen bedraagt 840.

Dat er echter ook onder de Christenen nog altijd zijn, die voor de zending niets gevoelen, bleek, volgens een Engelsch kerkblad, voor eenigen tijd te Giggleswick in Engeland. Een zendeling zou daar den kerkdienst leiden en een inzameling voor de zending houden. Voor dit laatste gingen volgens landsgebruik de diakenen rond met open schalen, die zij den hoorders voorhielden. Toen nu een der inzamelaars kwam bij een man, bekend als geen vriend der zending, aarzelde deze eerst, doch zei toen overluide: „Neem de schaal maar weg, man, ik geef toch niets.” Na de inzameling werden de gevulde schalen neergezet. Nu klom de leeraar van den preekstoel af, nam een van de schalen en liep er mee naar den man, die geweigerd had iets te geven.

„Neem er maar wat van af, man,” sprak de predikant, „want, weet ge, het is bijeenverzameld voor Heidenen!” Of deze toespraak werkte, wordt niet gemeld.

A. J. HOOGENBIRK.